

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2009. év november hó 20. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ÍTÉLETET:

A kábítószerrel visszaélés büntette miatt az I. r. vádlott és társai ellen indított büntető ügyben a Pest Megyei Bíróság 12.B.482/2005/85. számú ítéletét a III.r. vádlottat érintően *megváltoztatja*. a III.r. vádlottat 527.000 (ötszáz-huszonhétezer) forint *vagyonekhozására is ítéli*.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Pest Megyei Bíróság a 2009. év február hó 20. napján kelt 12.B.482/2005/85. számú ítéletével az I.r. vádlott bűnösségét a Btk. 282/A.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a.) pont I. fordulata szerint minősülő és büntetendő társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében állapította meg. Ezért őt 2 évi, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre és 120.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte.

Az II.r. vádlott bűnösségét a Btk. 282/A.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a.) pont I. fordulata szerint minősülő és büntetendő társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében állapította meg. Ezért őt 2 évi, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre és 200.000 Ft pénzmellékbüntetésre ítélte.

A III.r. vádlott bűnösségét a Btk. 282/A.§ (1) bekezdésébe ütköző kábítószerrel visszaélés büntetében állapította meg.

Ezért őt 1 év és 6 hónapi börtönbüntetésre és 2 évi közügyektől eltiltásra ítélte

Egyben elrendelte a Budakörnyéki Bíróság 2003.év február hó 3. napján jogerőre emelkedett 13.B.1312/2002/8. számú ítéletével kiszabott 2 évi felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását is.

A IV.r. vádlottat a Btk. 282.§ (1) bekezdésébe ütköző és a Btk. 282/A.§ (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő 2 rb. kábítószerrel visszaélés büntetében mondta ki bűnösnek. Ezért vele szemben halmazati büntetésül 1 évi és 10 hónapi börtönbüntetést és 2 évi közügyektől eltiltást, valamint 120 000 Ft pénzmellékbüntetést szabott ki. Esetében is rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

Az V.r. vádlott bűnösségét a Btk. 282/A.§ (1) bekezdésébe ütköző kábítószerrel visszaélés büntetében állapította meg és ezért 1 évi, végrehajtásában 3 évi próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte.

Valamennyi vádlott esetében rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, és azoknak a vádlottaknak az esetében, akikkel szemben a bíróság pénzmellékbüntetés kiszabását is alkalmazta, annak meg nem fizetése esetén a szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról.

Az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt bűnjeleket elkobozta, és kötelezte a vádlottakat az eljárás során felmerült bünyügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete az I.r., a II.r., a IV.r. és az V.r. vádlottakkal szemben 2009. év február 20. napján jogerőre emelkedett.

Az elsőfokú ítélet ellen a III.r. vádlott és védője fellebbezést jelentett be elsődlegesen felmentésért, másodlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítése végett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF. 380/2009/1-I. számú átiratában a bejelentett fellebbezéseket alaptalannak tartotta és azok elutasítását indítványozta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartása mellett folytatta le a bizonyítást, okszerűen és logikusan mérlegelte a bizonyítékokat és kellően megindokolta, hogy az ítéleti tényállást miért alapította az I. r., a II. r. és az V.r. vádlott önmagukat is terhelő, feltáró jellegű nyomozati vallomásaira.

Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy e vádlottak 2004. év július 22. napján történt meghallgatása szabályszerű volt, hiszen ekkor még nem voltak őrizetben, így a kihallgatásuk a védő jelenléte nélkül is foganatosítható volt.

Nem vétett hibát tehát az elsőfokú bíróság, amikor a III.r. vádlott tagadásával szemben a tényállás rá vonatkozó részét e vádlottak vallomására alapította.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság a bűnösségi körülményeket részben hiányosan, részben tévesen sorolta fel. További súlyosító körülmény ugyanis, hogy a III.r. vádlottat korábban nemcsak felfüggesztett

szabadságvesztésre, hanem próbára is bocsátották hasonló bűncselekmény elkövetése miatt, ami a korábbi elítélések teljes hatástalanságát bizonyítja. Indítványozta, hogy a bíróság az enyhítő körülmények közül rekessze ki a III. r. vádlott két kiskorú gyermekes állapotára történő utalást, mivel a vádlottat 2007. évben éppen tartás elmulasztása miatt ítélték el, így tartási kötelezettségének ténylegesen nem tesz eleget.

Az enyhítő szakasszal kiszabott büntetés az ügyészség álláspontja szerint rendkívül méltányos, így annak további enyhítése nem indokolt.

A III.r. vádlott védője a nyilvános ülés előtt írásban majd a nyilvános ülésen szóban is bizonyítási indítványt terjesztett elő.

Ennek keretében tárgyalás tartásának kitűzése mellett indítványozta szakértő 1. pszichiáter-addiktológus főorvos tanúkénti megidézését annak igazolása végett, hogy a III. r. vádlott kábítószer-függőségéből eredő betegségekben szenved. Indítványához csatolta a szakértő 1. főorvos által 2009. év június hó 02. napján kiállított leletet, melynek tartalmából megállapítható, hogy a III. r. vádlott drogok és pszichoaktív anyagok okozta depedenciában és kevert szorongásos zavarban szenved, ezért folyamatos gyógykezelés alatt áll.

Ugyancsak a nyilvános ülés előtt érkezett az ítéltáblához a II. r. terhelt írásbeli beadványa, melyben ismét hangsúlyozza, hogy a III. r. vádlottal kábítószerrel összefüggő megbeszélése, illetve cselekménye soha nem volt, ezért a nyomozati eljárás során tett - a III. r. vádlottra terhelő - vallomását ezúton is visszavonja.

A nyilvános ülésen a védő az írásban is előterjesztett indítványát fenntartotta, és elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, másodlagosan pedig a III.r. vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítésére tett indítványt.

Szóbeli érvelése szerint az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett, amikor a a III. r. vádlottra vonatkozó ténymegállapításait az I. r., a II. r. és az V. r. vádlottak nyomozati eljárás során tett terhelő vallomására alapította. Álláspontja szerint e három vádlott szavahihetősége az elsőfokú eljárás során megdőlt, egyéb objektív bizonyítékok a bíróság rendelkezésére nem álltak, így ezen vallomásokra alapítani a III. r. vádlott bűnösségét hibás és aggályos.

Ezen túlmenően kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét sem teljesítette teljes körűen, hiszen az ítéletből nem állapítható meg, hogy a három - védencét terhelő - vádlott vallomásai közül kinek a vallomására alapította a III. r. vádlott bűnösségét. Ugyancsak nem derül ki az elsőfokú ítéletből, hogy e vádlottak tárgyalás során tett visszavonó nyilatkozatát az elsőfokú bíróság milyen indokok alapján vetette el.

A III. r. vádlott az utolsó szó jogán megváltozott személyi körülményeiről nyilatkozott, egyben ártatlanságát hangsúlyozta.

A bejelentett fellebbezések alaptalanok.

Az egyoldalú perorvoslattal megtámadott elsőfokú ítéletet a másodfokú bíróság a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat a lefolytatott bizonyítási eljárás során maradéktalanul betartotta. Törvényesen járt el akkor is, amikor a III. r. vádlottnak az írás-szakértői vélemény kiegészítésére irányuló indítványát elutasította azzal az indokkal, hogy a III. r. vádlottal összefüggésbe hozható levélrészlet az ügy szempontjából nem tekinthető releváns bizonyítéknak.

Nem vétett eljárási hibát az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a védői indítványok ellenére az I. r. és a II. r. vádlottak 2004. július 22. napján tett gyanúsítottai vallomását nem rekesztette ki a bizonyítékok köréből.

Az iratokból megállapíthatóan az I. r. vádlott gyanúsítottai kihallgatására 3 óra 58 perckor került sor, míg őrizetbe vételének kezdő időpontja 5 óra 40 perc volt. a II. r. vádlott kihallgatását a nyomozó hatóság 2 óra 40 perckor kezdte meg, míg őrizetbe vételét ugyanezen a napon 3 óra 48 perckor rendelte el.

Az elsőfokú eljárás során elhangzott védői érvelésekkel szemben tehát megállapítható, hogy az I. és a II. r. vádlott az első kihallgatás megtörténtekor még nem volt őrizetben, így a kihallgatásuknál védő jelenléte sem volt kötelező.

Ugyancsak az iratokból állapítható meg az is, hogy az őrizetbe vétel elrendelését követően a nyomozó hatóság mindkét vádlott részére azonnal védőt rendelt ki, majd a védő kirendelését azért vonta vissza, mert az I. r. és a II. r. vádlott hozzátartozója is, - még 2004. július 22. napján - védőt hatalmazott meg, akik ettől kezdve a nyomozati cselekmények foganatosításánál a vádlottak védelmét ellátva jelen voltak.

A fentiek alapján tehát helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor e két vádlott első alkalommal tett nyomozati vallomását nem rekesztette ki a bizonyítékok köréből, mert e vallomások nem törvénytelenül beszerezett bizonyítékok, mivel megállapítható, hogy a nyomozó hatóság a Be. 179.§ (3) bekezdésében, a 76.§ a) és b) pontjában, valamint a 184.§ (2) bekezdésében foglalt rendelkezéseket maradéktalanul betartotta.

A másodfokú eljárás során a III. r. vádlott és védője bizonyítási indítványt terjesztett elő és kérte szakértő 1. pszichiáter tanúkénti meghallgatását arra vonatkozóan, hogy a III. r. vádlott lényegében drog fogyasztás okozta dependenciában szenved.

A másodfokú bíróság az előterjesztett bizonyítási indítványt alaptalannak tartotta és azt elutasította.

Az elutasítás indokaként a másodfokú bíróság elsősorban arra hivatkozik, hogy a III. r. vádlott nem fogyasztási, hanem kereskedői típusú elkövetési magatartással volt

vádolva jelen eljárásban, másrészt maga a III. r. vádlott hivatkozott az elsőfokú eljárás során több alkalommal és a másodfokú nyilvános ülésen is arra, hogy a legutolsó kábítószerrel kapcsolatos elítélése óta kábítószerrel semmilyen formában nem került kapcsolatba.

Ezzel összefüggésben utal még a másodfokú bíróság arra is, hogy a III. r. vádlott előállítása alkalmával elvégzett toxikológiai vizsgálat is negatív eredménnyel járt, amely ugyancsak arra utal, hogy a III. r. vádlott nem kábítószer-fogyasztó.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett cselekmény elbírálása szempontjából valamennyi releváns bizonyítékot beszerzett, azokat részletesen, egyenként és egymással összefüggésben is értékelte, mérlegelte. Ezen túlmenően megállapítható, hogy a tényből tényre történő következtetései is helyesek voltak.

Az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés b./ és 352. § (1) bekezdés a./ pontjai alapján azonban kisebb részben kiegészítésre, illetve helyesbítésre szorul.

A másodfokú bíróság a III. r. vádlott nyilvános ülésen tett nyilatkozatai alapján a személyi körülményeire vonatkozó adatokat azzal egészíti ki, hogy a III. r. vádlott jelenleg élettársi kapcsolatban él, és élettársa két kiskorú gyermekét is közös háztartásukban nevelik, akik után tartásdíjat az élettársa nem kap.

A III. r. vádlott ugyanakkor a tartás elmulasztásának vétsége miatt jogerőre emelkedett ítéletet követően saját két kiskorú gyermeke után a tartási kötelezettségét folyamatosan teljesíti, gyerekeinek havi 15.000,- forint tartásdíjat fizet.

Ezen túlmenően az elsőfokú ítélet 12. oldal 6. bekezdését érintően a tényállást a másodfokú bíróság azzal egészíti ki, hogy a III. r. vádlott által az értékesítés céljából megszerzett és tovább értékesített, le nem foglalt kábítószer hatóanyag tartalma és mennyisége becsléssel került megállapításra.

Ugyanakkor az elsőfokú ítélet 19. oldal 1. bekezdésében a rá vonatkozóan elvégzett vizelet vizsgálat negatív eredményére vonatkozó megállapítást az ítéleti tényállásba átemeli.

E kiegészítéssel, illetve helyesbítéssel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás már hiánytalan és így irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság törvényesen járt el, amikor a III. r. vádlott tagadásával szemben az ítéleti tényállást az I. r. és a II. r. vádlottak nyomozati vallomása, valamint az V. r. vádlott mindvégig következetes nyomozati és tárgyalási vallomása alapján állapította meg.

Ezzel kapcsolatban nyomatékosan utal a másodfokú bíróság arra, hogy az I. és a II. r. vádlottak nemcsak a 2004. július 22. napján történt kihallgatásuk alkalmával terheltek a III. r. vádlottat, hanem az I. r. vádlott már a tanúként történt meghallgatása alkalmával, míg a II. r. vádlott a 2004. július 28. napján történt második meghallgatása alkalmával is terhelően nyilatkozott a III. r. vádlottra vonatkozóan.

E nyilatkozatokat a szembesítések során is fenntartotta az I. és a II. r. vádlott. Mindkét vádlott vallotta továbbá az eljárás során, hogy a III. r. vádlott az értékesítésre szánt kábítószereket a fővárosban szerezte be, ezen túlmenően az I. r. vádlott arról is említést tett több alkalommal, hogy a III. r. vádlott a kábítószer a gépkocsija sebesség váltóját fedő bőrhuzat alatt tartotta.

Hasonlóképpen terhelő vallomást tett az eljárás során az V. r. vádlott is, akinek a vallomása azért bír különös jelentőséggel, mert a fényképről történt felismertetési eljárás során két alkalommal is a III. r. vádlottban jelölte meg azt a személyt, akitől a II. r. vádlott a kábítószer megszerzte.

Ezen túlmenően további terhelő adatok merültek fel az I. r. vádlott cselekvőségével összefüggésben az I. r. vádlott és a IV. r. vádlott, illetve az V. r. vádlott és tanú 1. közötti szembesítések során is.

Az elsőfokú bíróság e vallomások elemzését részletesen és logikusan elvégezte, azokat értékelte, és ennek során meggyőzően adott számot arról, hogy mely bizonyítékokat mely részükben és miért fogadott el, illetve melyeket miért vetett el. A másodfokú bíróság ezzel az okfejtéssel maradéktalanul egyetértett.

Mindezeknek a tükrében a II. r. vádlottnak a másodfokú bírósághoz eljuttatott beadványa nem lehetett alkalmas arra, hogy a fent felsorolt bizonyítékokat semlegesítse és így nem is eredményezhetett a III. r. vádlottra vonatkozóan eltérő tényállás megállapítást.

A másodfokú eljárásban is irányadó tényállásból az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett tehát a III. r. vádlott bűnösségére, és - a Btk. 2.§-ának felhívása mellett - a cselekmény jogi minősítése is törvényes, mert megfelel a Legfelsőbb Bíróság 1/2009. BJE döntésében foglaltaknak.

Nyomatékosan megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság a tényállás megállapításakor a lehető legkedvezőbb hatóanyag tartalom számításával és megállapításával állapította meg a tényállást, amikor erre vonatkozóan becslést alkalmazott.

Az elsőfokú bíróság a III. r. vádlott tekintetében az enyhítő és súlyosító körülményeket hiánytalanul sorolta fel és súlyuknak megfelelően értékelte.

Nem hagyható figyelmen kívül ugyanis, hogy a két ízben már kábítószerrel visszaélés büntette miatt elítélt vádlottal szemben a jelen eljárás a korábbi

büntetések teljes hatástalanságát bizonyította. Emellett figyelembe kell venni, hogy a jelen eljárásban elbírált cselekményét felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el a III. r. vádlott.

Mindezekre figyelemmel az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott büntetés sem aránytalannak, sem eltúlzottnak nem tekinthető, így annak mérséklésére a másodfokú bíróság lehetőséget nem látott. Törvényes a felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése és a mellékbüntetés mértéke is.

Észlelte ugyanakkor a felülbírálat során, hogy az elsőfokú bíróság nem alkalmazott a III. r. vádlottal szemben vagyonekobzást.

A Legfelsőbb Bíróság 1/2008. BJE határozata alapján ugyanis a kábítószer értékesítésével összefüggő vagyonra vagyonekobzást kell elrendelni a Btk. 77/B.§ (1) bekezdés a) és d) pontjaira figyelemmel.

Vizsgálnia kellett a másodfokú bíróságnak, hogy a vagyonekobzás másodfokú eljárásban történő alkalmazása nem ütközik-e súlyosítási tilalomba. Ennek során megállapította, hogy a Be. 354.§ (5) bekezdésébe és a (4) bekezdés a) pontjában írtakra figyelemmel a vagyonekobzás kiszabására lehetőség van, az a súlyosítási tilalom szabályát nem sérti.

Mivel megállapítható az ítéleti tényállásból, hogy a III. r. vádlott a cselekménnyel összefüggésben összesen 527.000,- forint vagyonra tett szert, ezért a másodfokú bíróság ezen összeg erejéig vele szemben vagyonekobzást is alkalmazott.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, a 2009. év november hó 20. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Irén s.k.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet s.k.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 12.B.482/2005/85. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.138/2009/11. számú ítéletében írt változtatásokkal a III.r. vádlott tekintetében 2009. év november hó 20. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, a 2009. év november hó 20. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Horváth Judit
tisztviselő